

нувалъ, послѣ си издигнѣ челою и шато хвърли погледъ на около видѣ бѣлизната на Зората че са отразяваше чакъ въ неговата стая. И той осѣти наслаждение дѣто още веднажъ можѣ да види свѣтлинната на деня, той си отпочинѣ и са усмихнѣ като наведе очи; но въ тѣзи минута той срѣшнѣ други очи стѣкляныѣ очи и блѣдныѣ устны на вѣщицата на Везувій.

— А! извика той, като си захлупи очитѣ съ рѣцѣ, като че искаше да избѣгне стрѣшно нѣкое видѣние. Дали сънувамъ още? да ли съмъ еще между мъртвецитѣ?

— Не, тривеличайшій Меркуріе, ты не сънувашъ. Имашъ отпредѣ си творение прилично смъртта, не еще неумрѣло. Азъ съмъ твоята привързана робиня.

И туй обясненіе са послѣдува отъ дълбоко мълченье. Ужасы тѣ които бѣхъ обладали тѣлесныѣ членове на Арбака, ако и да са повторихъ, изгубихъ обаче предишната си сила и изчезнахъ, и Арбакъ съвършенно доде въ себе си.

— И то е было слѣдователно сънь! извика той. Сънища, увы, подобны да ми не идватъ другій пѣтъ, защото добринетѣ на деня не могатъ да исплатѣтъ страданіята на нощта! Вѣщице, защо доде тука?

— Носѣ ты вѣсть за предпазяне, рече тя съ погребаленъ гласъ.

— Предпазяне? слѣдователно съньтъ не лѣже? и отъ каква опасность трѣба да са предпазѣ?

— Внимавай на думитѣ ми. Едно бѣдствие виси надъ проклетия този градъ, излѣтъ отъ него докато е еще време. Знаешъ че живѣѣ въ онѣзи гора, подъ която споредъ старыѣ преданія гори огъньтъ на пѣкъла, и пещерата ми лежи надъ една безкрайна бездна; съгледахъ преди нѣколко дни въ нея едно теченіе страшно чървено и чухъ въ пустото ѣ пространство едно страшно бученье, но отъ минѣлата нощъ съгледахъ че цвѣтътъ не бѣше вече тъмночервенъ, но сжщій огънь и голѣмъ; когато гледахъ туй едно животныѣ ми което ма придружаваше нададе остарѣ викъ и въ ми нутата паднѣ мъртво като са излѣ изъ устата му голѣмо количество пѣна отъ слюнки. Върхъхъ са тосъ часъ на обыкновенното си почивалище, но не можихъ никакъ да заспѣ цѣла нощъ подъ мене земята са клатяше и треперяше. Ушитѣ ми заглушаваше свиреньето на запрѣны вѣтрове и на единъ подземенъ шумъ, и при сичко туй въздухътъ бѣше тихъ но тежкъ. Станъхъ слѣдователно заранѣта и като прегледахъ отъ ново видѣхъ въ бездната много уломъцы отъ обгорѣлы камъни които са подигахъ въ страшното теченіе което ставаше пошироко и постремително и попламенно отъ понапредъ. Тосъ